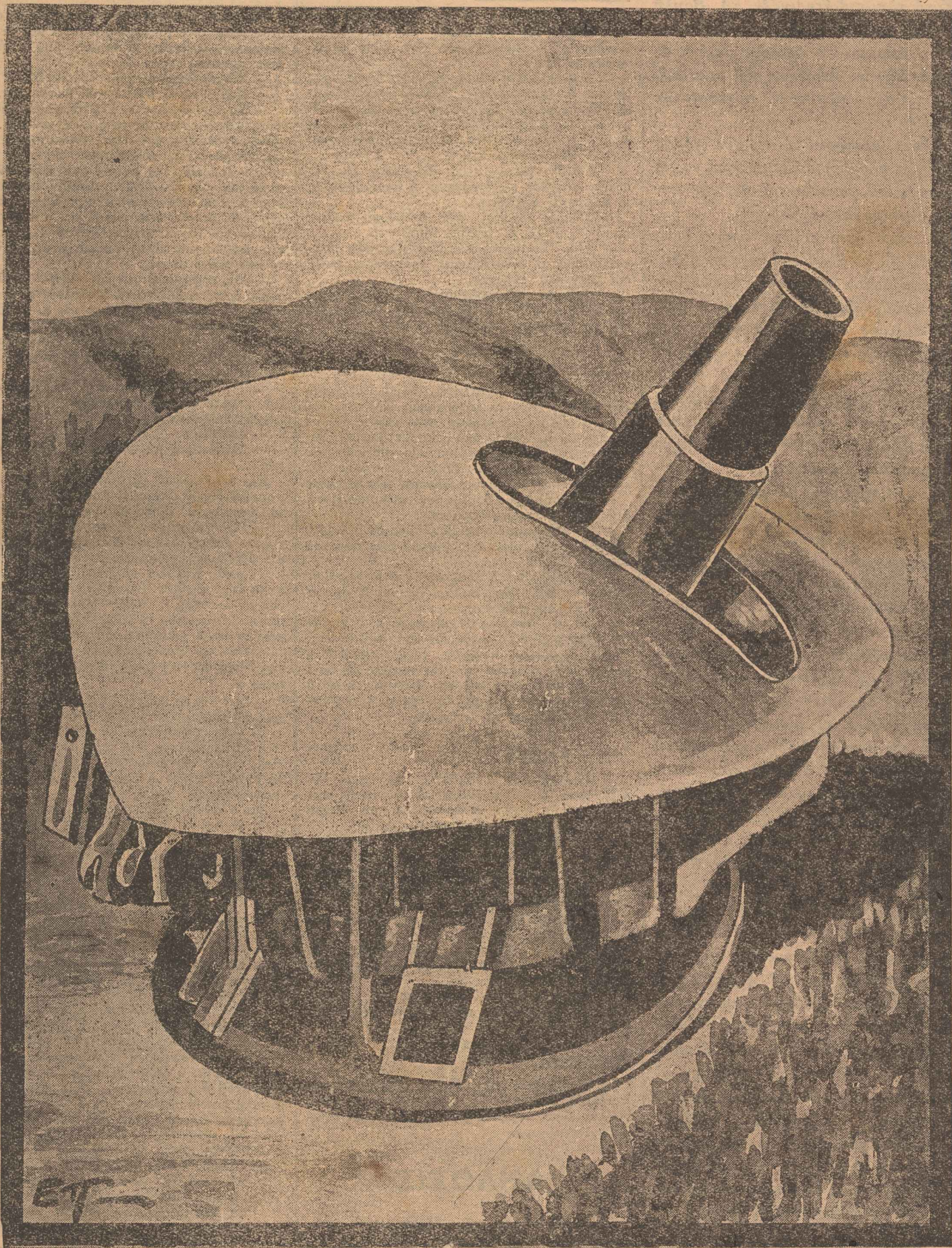

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ 8ον ΑΡ. 692
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΠΤΗ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ. - ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1915
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡ. 51

Τεθωρακισμένον Γερμανικόν τηλεβόλον, περιελθόν εις τὰς χείρας τῶν Γάλλων

Περιβάλλεται ἀπὸ χαλύβδινον θώρακα κατὰ τὴν βάσιν, ὥστε προφυλάσσονται τελείως οἱ πυροβοληταὶ καὶ τὰ μηχανήματά του.
Χρησιμοποιεῖται δὲ ἐπὶ τῶν προχωμάτων.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΝ

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ... ΚΟΥΡΑΜΑΝΑΣ

Τὰ Γιάννια χωρίς ψωμί. — Εδνεχὲς οἱ στρατιῶται! — Ἡ σιγή τῆς ἀριστερῆς τῆς κουραμάνας σὺν λόγον. — Ἡ παράταξις κατὰ δημοκρατίαν διὰ τὸν ἄλλον. — Ἡ ἀγωνία! — Παράστασις ἀπὸ δύο πρὸ τοῦ βουλοῦ τῶν κουραμάνων. — Τὸ ἀχνιστὸν συστατικόν. — Οἱ ἀγορασταὶ περιμένοντες. — Τὸ χρηματιστήριον τῆς κουραμάνας. — Τιμαὶ, ὑπολογισμοί, προϋπολογισμοί. ... — 170 καὶ κουραμάνη!

Γιάννια. — Ὁ πανευρωπαϊκὸς πόλεμος, ἡ ἐπιστράτευσις, ἡ ἐπιτοχὴ τῶν βασιλικῶν καὶ διὰ τὰ ἄλλα γεγονότα ποὺ ἐμποδίζουν τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἀλευρῶν, ἐπέφεραν ἐλλείψιν ψωμοῦ καὶ στὴν πρωτεύουσάν τῆς Ἡπείρου. Δὲν εἶναι μόνον τὰ νησιά τοῦ Ἰονίου ποὺ πενοῦν γὰρ ψωμί, εἶναι καὶ τὰ Γιάννια. Ψωμί ἀπὸ στάρι δὲν ὑπάρχει πιά εἰς τὴν ἀγοράν.

Παντοῦ, στὰ ἀρτοποιεῖα, στὰ ἐστιατόρια, στὰ μαγαζία, στὰ χάνια, ἐν ψωμί ὑπάρχει μόνον: Τὸ κατὰμαυρὸ ψωμί. Τὸ φτιασμεγὸ ἀπὸ καράβι, ἀπὸ σκαλιν καὶ ἀπὸ ἄλλο βρεθῆ. Μόνον στάρι δὲν περιέχει μέσα τὸ ψωμί αὐτό.

Πολλὲς φορές μέσα στὸ λασποδὲς αὐτὸ κατὰμαυρὸ ψωμί ὑπάρχουν καὶ πίττες καὶ σαλνές. Ἀκόμη μερικοὶ πιά ἀναμειγνύουσιν τὸ βρώσιον ἀπὸ καράβι, ἀπὸ σκαλιν καὶ ἀπὸ ἄλλο βρεθῆ. Μόνον στάρι δὲν περιέχει μέσα τὸ ψωμί αὐτό.

Καὶ ὅμως τί νὰ γίνῃ; Τὸ ψωμί εἶναι κατὰ τὴν ἀπαράτητον! Κ' εἶται ὁ κοσμιότης τῶν τοῦ κόσμου τῆς ἐκπαίδευσης γὰρ ψωμί! Παρετήρηθι δὲ ὅτι τὸ ψωμί αὐτὸ κατὰμαυρὸν πολλὰς φορές ἐπιφέρει πονοκέφαλον καὶ σκοτοῦρα. Φαίνεται ὅτι ἀνακατεῖται μέσα καὶ κάποιο εἶδος σπόρων ποὺ φέρει τέτοια συμπτώματα!

Αὐτὰ τραβοῦν τὰ Γιάννια μὲ τὸ ψωμί!

>>

Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ εὐτυχὴς ἐξαίρεσις! Καὶ αὐτὴν τὴν φοράν εἰς αὐτὴν τὴν περιστάσειν οἱ εὐτυχεῖς ποὺ ἐξαίρονται δὲν εἶναι οἱ πλούσιοι, οἱ κεφαλαιοῦχοι. Ὅχι. Καὶ αὐτοὶ τῶν ψωμῶν κατὰμαυρῶν, ἀκάθαρτων, ἐλεεινῶν καὶ παλαιῶν ἀπ' αὐτὸ σκοτοῦρα καὶ πονοκέφαλον!...

Οἱ εὐτυχεῖς θνητοὶ εἶναι ἄλλοι. Οἱ στρατιῶται! Μάλιστα. Μόνον οἱ στρατιῶται στὰ Γιάννια δικαιούνται νὰ τῶναι ψωμί σταθῆναι, καθαρὸν, ἀνθρωπίνον.

Τὴν ἐνδοξὴν κουραμάνη, ποὺ ἀπὸ τὴν περιγραφικὴν θέσιν στὴν ὁποῖαν ἐστὲν, ὑψώθη τώρα εἰς θρόνον ὑψηλὸν καὶ περιβλεπτόν!

Ἡ κουραμάνη γίνετο ἐνδοξή, περιζήτητος, ἀπροσπέλαστος!

Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι μερικοὶ στρατιῶται πολοῦν τὴν κουραμάνην τὴν καὶ εἰς τοὺς κοινούς θνητοὺς ὅταν τοὺς περισσεύσῃ. Ἀλλὰ ἡ ἐνδοξὴ κουραμάνη πολεῖται εἰς ἀπιστεύτους τιμὰς. Δητηρεῖ τὴν ἀξιοπρέπειάν της, τὴν μεγαλοπρέπειάν της, τὴν δόξαν της.

Καὶ ὅλοι τὴν τιμοῦν καὶ τὴν δοῶσιν.

— Δόξα εἰς τὴν κουραμάνην! Οἱ Γιαννιώτες τὴν προσκυνῶν ὅλοι αὐτὴν τὴν στιγμήν!

>>

Εἶναι ἀξιοσημειώτον τὸ γεγονός αὐτό: Ὅτι ἐν τῇ πόλει τῶν Ἰωαννίνων στερεῖται τελείως σταθῆναι ψωμοῦ, ὁ στρατὸς δὲν στερεῖται καθόλου. Τὸ κράτος, ἡ ἐπιμελητεία, ἡ ἀγορὰ τοῦ στρατοῦ ἐθαυματούργησαν καὶ ἔκαμαν αὐτὸ τὸ θαῦμα.

Εἶναι λοιπὸν κατὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ἐπιβλητικὴν ἡ ἀριστερὴ τῆς δοξασιμῆς πιά κουραμάνης τὸ λόγο.

Τώρα πιά ἡ κουραμάνη εἶναι ἀξία καὶ τιμῆς καὶ ὑπολήψεως, ἀξία καὶ τελετουργίας, καὶ δόξολογίας...

Καὶ τώρα θὰ σὰς περιγράψωμεν τὴν

τελετὴν τῆς διανομῆς τῆς κουραμάνης σὺν ε' λόγον τῶν βοηθητικῶν, ποὺ εὐρίσκεται ἐδῶ στὰ Γιάννια.

Ἡ τελετὴ αὕτη ἔχει πολλὴν ἐπιβλητικότητα.

>>

Μερικοὶ βοηθητικοὶ — ὅχι βέβαια κουτοὶ ἢ κουλοὶ, ἀλλὰ στραβοὶ, κουφοὶ κλπ. — ὄρεζονται διὰ τὴν ἀγκαλίαν τῆς κουραμάνης ἀπὸ ἑνωρῆς. Ἐνας δεκανέας τοὺς παραδίδει μιά κουβέρτα σὺν καθέναν καὶ τοὺς στέλνει στὸ φοῖτον.

Καὶ σὲ λίγην ὥραν ἀρχίζουν νὰ καταφθάνουν οἱ κουραμάνες!

Οἱ βοηθητικοὶ ποὺ ἀγκαρεῦθηκαν πρὸς τοῦτο, καταφθάνουν κατὰφορτοὶ μὲ καμπόσους «ἀρτους» καθέναν, τυλιγμένους μέσα στὴν κουβέρτα. Κλίνουν οἱ πλάτες τῶν ἀπὸ τὸ βάρος τῶν κουραμάνων ποὺ ἔχουν φορεθῇ. Μὰ κανεὶς δὲν διαμαρτυρεῖται, οὔτε κἀν δυσχεραίνεται... Εἶναι τόσο γλυκὴ καὶ πολὺτιμον τὸ φοῖτον!

Καὶ σὲ λίγο τὸ τεράστιον κτίριον τῆς «Ρεζι» ποὺ σήμερον εἶναι ἐνοικιασμένον γὰρ στρατῶνες τοῦ ε' λόγου τῶν βοηθητικῶν, διόκληρον τὸ τεράστιον οἰκίημα μουσχομυρῆται ἀπὸ καλοψημένην κουραμάνη.

Ἦρθαν οἱ κουραμάνες! Εἶναι φωνὴ ἀγαλλιᾶσεως ποὺ ἀναγινώσκειται ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀπὸ τῆς χεῖρ τῶν ἀνδρῶν οὗς κατεμύον βοηθητικῶν...

Καὶ ἐνθ' ὅνδ' ὁρῶνται ἐκείναι τῶν Κερκτραῖων δροῖων καὶ ἡδὴ βοηθητικοὶ, ξεφορτώνουν τῆς κουραμάνης, μερικοὶ σκακεμένοι μὲ διαστραμμένα τὰ μέλη τοῦ σώματός των καὶ μὲ ἐλλειπόντα μάτια, στραβοκυντίζουν τῆς κουραμάνης ποὺ ἀχνίζουν καὶ ἀνακράζουν μὲ ἀγαλλίασιν:

— Πῶς μυρίζουν, πῶς μυρίζουν οἱ ἄντρες!

>>

Ἐνας μεγάλος σωρὸς, ἕνας μικρὸς λόφος, λόφος ὕψους τριῶν μέτρων καὶ ἀναλόγου πλάτους καὶ μήκους, ὑψώνεται σὲ μιά γωνίαν τοῦ

μεγάλου στρατῶνος τῶν βοηθητικῶν. Εἶναι ὁ σωρὸς τῶν κουραμάνων.

Μιά ξεστῆ μουσοβολία, μιά ἄχα ζωνόνης βγαίνει ἀπὸ τὸν τεράστιον σωρὸν.

Οἱ κουραμάνες περιμένουν πιά εἰσιμὲς γὰρ μοίρασμα.

Μερικοὶ βοηθητικοὶ γυρίζουν, τριγυρίζουν ὀλόγυρα καὶ κυττάζουν τῆς κουραμάνης.

Μερικοὶ δὲ, οἱ πιά λαίμαργοι, οἱ πιά ἀνογκράττοι, τοιμποῦν μὲ τὰ δακτύλια καμνίει γωνία. Μὰ οἱ συνάδελφοί των ἀγρυπνοῦν:

— Μὴ τσιμπᾷς ρέ!

Εἶναι ἡ ὥρα 11 π. μ.

Ἐξάφην ἕνα σφύριγμα ἀκούεται.

Καὶ μὲ μιάς ὁλοὶ οἱ βοηθητικοὶ ἀναβάνουν ἀπάνω στὸ στρατόν.

— Παραταχθεῖτε κατὰ δημοκρατίαν, διατάσσει ἕνας ἐπιλοχίας, διὰ νὰ πάρετε «ἀρτους».

Οἱ βοηθητικοὶ ὁλοένα ἔρχονται, πλησιάζουν τῆς κουραμάνης, τῆς κυττάζουν, διαβάζουν καὶ τάσσονται εἰς τὴν δημοκρατίαν των.

Μετ' ὀλίγον ὁλοὶ εἶναι σὲς θέσεις των.

Φθάνει καὶ ὁ κ. λοχαγὸς ὁ ὁποῖος λέγει ὀλίγα λόγια στοὺς στρατιῶτες.

Τοὺς συνιστᾷ νὰ εἶναι τακτικοὶ στὰ προσκλήτρια ἰδίως. Διότι συμβαίνει πολλοὶ νὰ σπεύδουν τὴν ὥραν τῆς κουραμάνης, ὅχι ὅπως καὶ τὴν ὥραν τοῦ προσκλήτηριον...

Ὁ κ. λοχαγὸς ἐξακολουθεῖ νὰ ὁμιλῇ.

Ἀλλὰ οἱ βοηθητικοὶ ἀδμονοῦν, ἀγωνισθῶν.

— Τέλος πάντων πότε θὰ μᾶς δώσῃ τὴν κουραμάνη νὰ φάγωμε.

Ἡ ἀγωνία τέλος περατοῦται. Καὶ ἀπὸ δύο οἱ στρατιῶται ὀδηγοῦνται ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων δεκανέων πρὸς τὸν σωρὸν τῶν κουραμάνων.

Ἀπὸ δύο, καθὼς περνοῦν, παίρνουν ἀπὸ μίαν κουραμάνη. Καὶ περνοῦν...

Καὶ διαρκῶς διαβαίνουν ἀνὰ ζεύγη οἱ στρατιῶται πέρνον τὴν κουραμάνη τους.

Ἡ τελετὴ αὕτη γίνετο μὲ σιγὴ καὶ μὲ ὀλὴν τὴν ἐμπροσθοῦσαν ἐπιβλητικότητά!

Ἔτσι ἀπὸ δύο, κανονικὰ καὶ ὁμαλὰ, οἱ στρατιῶται κατεβαίνουν κατόπιν τὴν σκάλα. Κάτω τοὺς περιμένουν τὰ καζάνια μὲ τὸ ἀχνιστὸν συστατικόν. Τὰ τεράστια καζάνια συνήθως περιέχουν σούπα μαγέστρα μὲ κρέας ἢ σούπα μαγέστρα ἀπλὴν μὲ λάδι. Παραπέρα δὲ ἕνας στρατιώτης μοιράζει ἐλῆες ἢ τυρὶ.

Καὶ γεμίζουν οἱ καρβάρες μὲ σούπα καὶ τὰ χέρια μ' ἐλῆες ἢ τυρὶ.

Καὶ ὁλοένα οἱ βοηθητικοὶ παίρνουν καὶ περνοῦν...

Τώρα πιά ἀπὸ πᾶν τὴν κουραμάνη καὶ τὸ σταθῆναι οἱ στρατιῶται βγαίνουν ἀπὸ τὸν στρατόν.

Καὶ μόλις ἔρχονται ἀρχίζει τὸ ἐμπόριο τῆς κουραμάνης!

Πληθεὺς ἀφθονὸν ἀγοραστῶν περιμένει ν' ἀκριβοπληρώσῃ γὰρ μίαν ἀχνιστὴν κουραμάνη.

Ἐκεῖ Τούρκοι, Ἑβραῖοι καὶ Ἕλληνες μαζὺ, καταστηματοῦχοι καὶ εἰσφοροὶ ἰδιοκτῆται, ὑπηρεταὶ πλουσίων καὶ ἄπλοιοι μικροῖδιοκτῆται, ὅλοι συμφέρονται μαζὺ, παρᾶρουν μαζὺ... Ὅλοι ἀγωνίζονται νὰ ἐξοιμοποιηθῶν μιά κουραμάνη γὰρ ν' ἀποφύγουν τὸ ἀθλιὸν κατὰμαυρὸν ψωμί.

Ἔτσι ἐκεῖ στὸ δρόμον δημιουργεῖται ἕνα εἶδος ἀγορᾶς ἢ μάλλον χρηματιστηρίου τῆς κουραμάνης. Ἐκεῖ κόβονται αἱ τιμαὶ, ἐκεῖ ἀναπτύσσεται ὁ συναγωνισμός, ἐκεῖ ἐκτυλίσσεται ἡ προσφορά καὶ ἡ ζήτησις τῆς κουραμάνης...

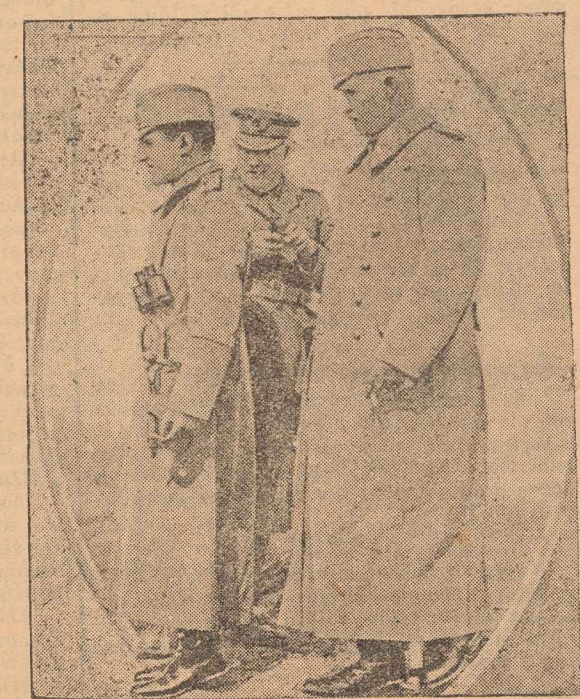
Αἱ τιμαὶ τῆς δὲ φθάνουν εἰς δισηθῶς ὥρα 11. Ὅλοα τὰς τελευταίας ἡμέρας ἔφθασε ἡ καθεὶν κουραμάνη 1.70! Σιγήθως δὲ ἡ τιμὴ εἶναι 1.40—1.60 ἢ μὴ καὶ 70—80 λεπτὰ ἢ μισθ.

Οἱ στρατιῶται, ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὸν σωρὸν ἀνάγει τιμὰς δὲ τὴν ἐπὶ τὸν προθῆμον. Ἀλλὰ αὐτοὶ τί θὰ φάγῃ; Μαῦρον ψωμί! Ὅχι! Κάθουν λοιπὸν τῶν ὑπολογισμῶν των. Λόγον χάριν! μὴ μέρα πολοῦν τὴν κουραμάνη καὶ μὴ μέρα ὅχι. Ἡ ἄλλως ὁπωσδήποτε. Κ' ἔτσι τὸ χρηματιστήριον τῆς κουραμάνης κόβει τιμὰς, ἔχει ὑπολογισμοὺς καὶ προϋπολογισμοὺς...

Τὶ δόξες, τί δόξες γὰρ τὴν κουραμάνη!

Φ. Γ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΕΡΒΙΑΝ

Ὁ Διάδοχος τῆς Σερβίας εἰς τὸ μέσον, ὁ Ἀγγλὸς Ναύαρχος Τρόμπριτς καὶ ὁ Σέρβος στρατηγὸς Γκιμπούριτς.

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

29

— Πῶς σοὺ ἦλθε τώρα εἰς τὸν νοῦν αὕτη ἡ παράκαιρος διδασκαλία;

— Εἶναι μεγάλον, βασιλεῦ.

— Ἀλλὰ διατὶ, τέλος πάντων;

— Διότι μ' ἔστειλαν ἐδῶ

— Διὰ τὸν ἔρωτα τοῦτον ἡρωότης, ἀλλ' ἀπῆλθες πλέον εὐφρόσυνα ἢ ὅσον θὰ ἐπεριμένε καλεῖς. Θέλεις ν' ἀκούσῃς πλήρη τῆς ματαιότητος τῆς θεᾶς;

— Τὴν προτιμῶ ἀπὸ τὰς ἰδικὰς σου φλυαρίας.

— Ἀκούσε λοιπὸν, αὐθέντα, τί εἶπεν ἡ θεὰ:

«Ὁ Λεάνδρος δὴ λημονήσῃ τὴν Ἥρην καὶ δὴ ἀγαπήσῃ ἄλλην κόρην, ἡ ὅποια θὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ αὕτη. Θὰ ἐτυχεῖται ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀρβύδος, διότι ὁ νέος ἔρως του δὲν θὰ προσκρούῃ εἰς τὰ καθήκοντα αὐτοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ θὰ ὀδηγήσῃ τὴν ἀγαπητὴν του εἰς τὸν θρόνον καὶ θὰ τὴν κάμῃ σύζυγον.»

— Αὐτὰ περὶ τὸν ἔρωτα, εἶπεν ἡ θεὰ διὰ τοῦ μάντεως.

— Θὰ ἐπεθίμουν νὰ κλείσω, διὰ παντός, τὸ στόμα τοῦ μάντεως αὐτοῦ, ἀν εἶχα τὴν ἐξουσίαν.

— Αὐθέντα, πρόσθε, μὰ τοὺς θεοὺς, διότι βλασφημεῖς.

— Ἐὰν ἐγγνώριζα τὴν γυναῖκα, τὴν ὅποιαν μοῦ προτείνουσιν διὰ σύζυγον, θὰ τὴν ἐξορίσθην ἀπὸ τῆς θαλάσσης, διὰ τὴν ὀβήσιν τὰς μοῖρας ἐλπίδας τῆς.

— Ἐὰν ἐγγνώριζα τὴν γυναῖκα, τὴν ὅποιαν μοῦ προτείνουσιν διὰ σύζυγον, θὰ τὴν ἐξορίσθην ἀπὸ τῆς θαλάσσης, διὰ τὴν ὀβήσιν τὰς μοῖρας ἐλπίδας τῆς.

— Ὡ, κύριε μου... τόσῳ κακῷ!

— Κακοὶ εἶναι ὅσοι προσπαθοῦν νὰ μοῦ ἀποσπάσουν τὴν Ἥρην.

— Καὶ θὰ ἐπινυγῇ πραγματικῶς τὴν γυναῖκα, ἡ ὅποια θὰ σοὺ ἔλγῃν διὰ τὴν ἀγάπην;

— Τ' ὀρκίζομαι.

— Αὐθέντα... εἶπε βαρὺς ὁ λόγος σου.

— Καὶ ἡ ἀπόφασίς μου ἀμετάβλητος.

— Νομίζεις.

— Δὲν νομίζω, ἀλλὰ βεβαίως καί, μὰ τὸν Δία, κανεὶς ἀπὸ τὸ γένος μου δὲν παρέβη τὸν λόγον του ποτέ.

— Μὴ τὸν παραβῇς σὺ πρῶτος;

— Σὲ βεβαίως, ὅχι.

— Καὶ ἀν ἔλπεσαι τώρα μίαν ἀνάπαυ, ἡ ὅποια σ' ἀγάπῃ καὶ ἀν σοὺ ἔλγῃν διὰ τὴν ἀγάπην καὶ ὅτι εἶναι προφητικὴν γελῇν σύζυγός σου καὶ ὅτι εἰς τὸν ἔρωτα αὐτῆς θὰ λημονήσῃς τὴν Ἥρην, θὰ τὴν ἐφρόνους, αὐθέντα;

— Τὸ ὀρκίζομαι.

— Τότε... τί βραβύεις;

— Ὁ Λεάνδρος τὴν παρετήρησε, χωρίς νὰ ἐγγυῇ.

— Σιωπᾷς, αὐθέντα;

— Γνωρίζω ὅτι λέγεις πολλὰς ἀνοησίας καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐζητῶ ἐξήγησιν τῶν λόγων σου.

— Καὶ ὅμως σὲ ἐνδιαφέρει ἡ ἐξήγησις αὐτή;

— Θέλεις νὰ εἰπῇς ὅτι πρέπει νὰ ἐκτελέσω τὸν λόγον μου ἀμέσως;

— Τοῦτο εἶπα ἀκριβῶς καὶ ὅτι πρέπει νὰ τὴν ἐφρῇς.

— Δὲν προσπαθῶ, διότι θὰ ματαιοποιήσω.

— Ἀλλ' ὑπάρχει, ἀπὸ τοῦ λέγει ὁ χρησμὸς.

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Ἀπιστεῖς πρὸς τὸν χρησμὸν;

— Πρὸς Δία, πλὴν ἐκείνης τὴν ὁποῖαν ἀγαπῶ.

— Καὶ ὅμως εἶπε ἀληθές.

— Ποῖον;

— Ὅτι ὑπάρχει ἡ κόρη, διὰ τὴν ὅποιαν ὁμιλήσῃς ἡ Ἀφροδίτη.

— Ὑπάρχει εἰπες; Πῶς δύνασαι σὺ νὰ τὸ γνωρίζῃς;

— Γνωρίζω τὴν Ἰδίαν.

— Βεβαίως παῖδες.

— Ὅχι, μὰ τοὺς θεοὺς... Ποῖος τοιμᾷ νὰ παῖξῃ ἐξήγηματα τοιαῦτα;

— Ἀλλ' ἐὰν τὴν γνωρίζῃς, τί περιμένεις καὶ δὲν λέγεις ἀκόμη ποῖα εἶναι;

— Θὰ τὴν ἔλεγα, εἰδὼν δὲν ἦτοια ὅσα προτιμῶ τώρα τὴν γυναῖκα, ἀπὸ ὁμοιοῦς νὰ τὴν στείλῃς εἰς τὴν θαλάσσης τὸν βυθόν; Ὅχι ἡτοῦτο ἐγκλημα μου μεγαλῆτερον τοῦ ἰδικού σου.

— Εἰπέ τὴν, σὲ παρακαλῶ, καὶ ἄφες τὰς φλυαρίας.

— Δὲν εἶναι δυνατόν, αὐθέντα.

— Ἀλλὰ πῶς τὴν γνωρίζεις σὺ καὶ ἐγὼ τὴν ἀγνοῶ;

— Ἀπὸ μίαν τυχαίαν σύμπτωσιν.

— Ὑπάρχει κόρη, ἡ ὅποια ἐννοεῖται νὰ γίνῃ σύζυγός μου;

— Καὶ σ' ἀγαπᾷ, αὐθέντα, μέχρι παραφροσύνης.

— Χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω;

— Πῶς νὰ τοιμήσῃ νὰ φανερωθῇ, ἀπὸ γνῶσιν τοῦ πάθος σου πρὸς τὴν Ἥρην;

— Καὶ μένει εἰς τὴν Ἀρβύδον ἡ εἰς τὴν Σηστόν;

— Δὲν δύναμαι νὰ εἶπω.

— Εἶναι ὁρατά.

— Ἀρχίζεις, βλέπω, νὰ ἐνδιαφερέσαι.

— Νὰ ἀπαντῇς, χωρὶς παρατηρήσεις.

— Λέγουν ὅτι εἶναι ὁρατά.

— Σὺ δὲν τὴν εἶδες

ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Ο βραδυτικός ήλιος έρχογε πάγο απ' τ' όμορφο σπιτάκι με τ' τριγωνικό τ'ό κήπο της χουφές του άχτιδες. Η μέλισσες πετούσαν βουίζοντας γύρω απ' την άνθισμένη άσπιδιά. Στο λειβάδι που τ'ό πλευρά του λόφου έσκέπαζε άνθούσαν ψηλά, άσπρα άστρολούλουδα και βαθεία γαλάζιες φασκομηλές μες τ'ό λοπόσινο χορτάρι. Στο ξύλινο τ'ό πάγκο του κήπου κάθεται μία μάνα. Στο πρόσωπό της ζωγραφίζεται της, λυγής ή πικράδα, τ'ό χέλινα της δλιμένα κι απ' τ'ό μάτια της δάκρυα κυλάνε. Και κυττάει έτσι άσπελιωμένα, άπαρηγόρητη και μελαγχολικά, με τ'ό γαλάζιο τ'ό όμορφο τ'ό μάτια της πέρα σ'ό άπειρο, στην άνθισμένη τ'ό φύσι με τ'ό άνοιξιάτικα τ'ό χώματα. Κοντά της κάθεται ή φιλενάδα της, κουνώντας σιγά σιγή άγκαλιά τ'ό παιδί της πρώτης. Πολλά μερόνυχτα πέρασε έτσι κοντά στην άσπελιωμένη τ'ό φιλενάδα της που γινότανε μητέρα χωρίς γάμο και σύζυγο.

— Δέν πρέπει πεινά να κλαίς, Κατίνα, τ'ό έρεεις, μου τ'ό ύποσχέθηκες, έλεγε με γλυκειά φωνή. «Η δύναμής σου γυρίζουν, δέν είσαι πεινά άρρωστη κ' ή δουλειά σου θά θρέψη δ'όσα και τ'ό παιδί σου. Δέν τ'ό πιστεύεις;»

— Τ'ό πιστεύω, ελεε πάλι. Δέν τ'ό πιστεύεις; «Η δουλειά μου κ' ή δύναμή μου θά μάς δώσουν τ'ό ψωμί...»

— Κι' άποφάσεις νά μ'ήν ύποφέρης; πεινά στή ζωή σου τ'ό μερτύριο του κρυφού, τ'ό μυστικό και της ψευτιάς. Άποφάσεις κρατώντας τ'ό παιδί σου στην άγκαλιά ν' άπολαύσης της γλυκιάς ζωής του τ'ό χαρές!

— Ναί, ελεε ή Κατίνα και τ'ό μάτια της άστραφταν. Τ' άπεράσιος γιατί μ' έπεισεες σύ, ή δυνατή κ' ή εύθυμη, ή εύχυσμένη. Δέν κλαίω γι' αυτό...

— Κι γιατί κλαίς λοιπόν; — Ω, μόλις μπορώ νά τ'ό πω. Ελεε ή μάση άνάγκη ή κατέλυτα που γοιώθη νά με περιτριγυρίζη, που με φοβίζει. Αύτη ή σκταδερή, ή μάση άγάπη, ή βία, ή δύναμη των άλλων, που στή πόρτα της δύστηνης ζωής μας καρτεράει, έμένα και τ'ό παιδί μου νά μάς χτυπήσθ, νά μάς βιάσθ, νά μάς τυραννήσθ σ'ό χάσιμο, στή καταστροφή μας νά χαρή...

— Κατίνα—άπ'ήντος ή φιλενάδα της—έχεις μέσα σου μία δύναμη νά νικήσης, νά ποδοπατήσεις τ'ό βία αύτη. Η φύσι σουδωκε μία δύναμη μπροστά στην όποία ή πεινά μεγάλη βία, ή πεινά μεγάλη δύναμη, μικρή, άδύνατη, άκίνητη, τιποτένια γίνεται και συντρίμια γίνεται...

— Η μάνα κυττάει περιεργά τ'ό φιλενάδα της. — Και πώς τ'ό έμαθες αυτό; — ρώτησε με τρεμάμενη φωνή. Ελεε πάλι τ'ό ίδιο όρόμο πέρασε που έβη τ'ό παιδί μου νά περάσθ. Πώς έγινε τόσο εύθυμη και τ'ό δυστυχία δέν τ'ό φοβάσαι; Πολλές φορές ρωτώ τ'ό έαυτό μου. Μία γλυκειά θέμη άντιφεγγίζει σ'ό άν-

τύχημα σου και σ' άγαπάνε τόσο όλοι οι άνθρώποι. — Η μάνα μου μου τ'όμαθε. Θά σου διηγηθώ μία μικρή ιστορία απ' τ'ό ζωή μου τ'ό παιδική. Ένα γοργόδαρτο έπεισώδιο... Ελεε, ύπάρχουν στή ζωή μας τέτοια έπεισώδια που φαίνονται πώς τ'ό γλήγορο τ'ό πέρασμά των σ'ό μία άπαλή πεταλούδας φτερούγα έγίζουν τ'ες ψυχές μας, κι' ως τόσο άρρεστα σημάδια σ'ό διάβα των άφύγων. Έτσι ήταν κι' αυτό. Χίλιες φορές τ' άναλογίστηκα και χίλιες φορές μ' άδύγησε σ'ό όρόμο της νίκης.

«Αρκετό καιρό δέ φανταζόμουνα καθόλου ότι ή ζωή μου ήταν άλλοιώτικη απ' τ'ό ζωή των άλλων παιδιών, τ' άνάποδο μάλιστα ήταν πεινά εύθυμη και πεινά πλούσια σ'ό φίλους. Ελεε, ή μάνα μου ήταν μία περίφημη θεατρίνα. Κι' έρχόντουσαν γι' αυτό σ'ότι της διάφοροι άνθρώποι, όχι μόνο συνάδελφοί της, αλλά κι' άλλας μεγάλες γυναίκες «των γραμμάτων», σοφοί άνδρες, που τ'ό δνόματά των έπαιζαν μεγάλο ρόλο και στήν πολιτική άκμία. Και τ'ό εκτιμούσαν όλοι αύτοί τ'ό μάνα μου. Κι' έγώ ήμουν τ'ό άγαπημένο τους μικρό, που παίζαν όλοι μαζί μου. Η μάνα μου εύρισκε κοντά στή τέχνη της καιρό ν' άσχοληθ ή με μένα, κι' έτσι χωρίς νά έχω και π'ότερά αίσθανόμουνα τ'ό έαυτό μου εύτυχισμένο. Μία μέρα—ήμουν ως έφτά χρονών τότες—ή μάνα μου, κρατώντας με απ' τ'ό χέρι, πήγαινε σ' ένα έμπορικό ν' άγοράσθ κάτι τι. Τ'ό στιγμή που πήγαινε ν' άνοίξη τ'ό πόρτα, άνοίχτηκε αύτη από μέσα και δύο κυρίες βγήκαν. Είδα τότε πώς ή μητέρα μου, γιομάτη έκπληξη και χαρά, πρόβαλε τ'ό δεξί της χέρι σ'ίς γυναίκες νά νά χαιρετήσθ, φωνάζοντας: «Καλημέρα σας... Τι κάνετε κυρία Εδουκίνη;»

Μία έπειτα τ'ό σπικωμένο χέρι της τ'ό κατέβασε σιγά-σιγά, γιατί ή δύο κυρίες, άφου έρριξαν άπάνω μας μία ματιά περιήγηση, γιομάτη περιήγηση, διαβήκανε μπροστά μας' μία ιδιαίτερη περιεργία διακρινότανε σ'ό πρόσωπά των κι' έπειτα έκαναν κάτι παράξενες σοβαρές μουσούρες. Σήκωσα τ'ό μάτια μου φοβισμένη και βαθεία λυπημένη, στή μάνα μου. Γιά πρώτη φορά αίσθανόμουνα τ'ό μίσος και τ'ό περιήγηση νά μάς τριγυρίζη και πικρά-θνηκα γι' αυτό κι' έτορμα σ'ό νά κρύωνα φριχτά. Τότες είδα σ'ίς μάνας μου τ'ό πρόσωπο, έφ'ό έκνύταζε τ'ες δύο κυρίες που φεύγανε, ένα χαμόγελο σιγά-σιγά ν' άνθιζε, ένα χαμόγελο γιομάτο άγάπη και συμπόνοια και γιομάτο συγχόρησι... Δέν ήταν άγριοβλεπούσα, ούτε θυμωμένη ή μάνα μου, κι' ούτε λυπημένη ή ντροπισμένη φαινότανε' χαμογελούσε μόνο...

«Ποιές ήτανε;» ρώτησα. «Ήτανε ή θεϊές σου» μούπε ή μάνα μου. «Μία φορά τ'ες άγαπούσα πολύ, μ'ά τώρα δέ θέλουνε πεινά νά με ξέσουνε—ή κακόμοιρες...» Ίσαμε τότε δέν ή-

ξερα πώς είχα δύο τόσο πολύτιμες θεϊές... κι' άν και δέ μου φαινότανε πολύ άξιαγάπητες, ως τόσο με τ'ό παιδική μου τ'ό περιέργεια έή-τησα νά μάθω περισσότερα γι' αυτές.

Τ'όν ίδια μέρα έμαθα πώς πολλοί πολλοί άνθρώποι—ό κόσμος όλος σχεδόν, θά μ' άπέφταναν, θά με θεωρούσαν πάντα και γιά όλη μου τ'ό ζωή απ' τ'ους διωγμένους, τους κηλιδωμένους με μιά άσβεστη κηλίδα... 'Αλλά κι' έπειτα απ' αυτές τ'ες πληροφορίες άκόμα, όντας καθόμουνα σ'ίς μάνας μου τ'ό θερμή άγκαλιά και τ'ό κεφάλι μου σ'ό στήθια της έστήριξα, μ' έφεγγε πάντοτε ή ήρεμη, ή ίδια λαμπράδα που ή τ'ό γλυκό της, τ'ό εύθυμο χαμόγελο...

Και τότες έλεε ή διήγησης της φωνής μου μάνας—γιά κάποιο πατέρα πλούσιο που φοβήθηκε τους κακούς άνθρώπους και γιά τ'ότο μάς άφησε έμμοι σ'ό δρόμο—ναι, έλεε αυτές ή διήγησης της μου φαινότανε σ'άν τ'ό κακά εκείνα παρρηθία που φοβίζοντε τ'ό καρδουλά των μικρών παιδιών, μ'ά που ή φοβέρα των διαλύεται άμέσως απ' τ'ό γλυκό της μάνας χαμόγελο...

Κι' έπειτα, πολύ πεινά έπειτα τ'ό ένοιωσα. «Ότι τόσοι άνθρώποι με τ'ό μάνα μου σ' άγάπη και πίστι συνέδε, δέν ήτανε μόνο ή τέχνη της, ήταν ίσως πολύ περισσότερο τ'ό χαμόγελο της εκείνη, ή λάμψη του εκείνη.

Σ'ά θερμή άχτίδα τ'ό ήλιου έλαμψε στή νεότη μου άπάνω μου, σ'ά τ'ό άχτίδα τ'ό ήλιου που χουφίζει όλα τ'ά λουλούδια και τ'ά φρούτα των δονδύλων τ'ό καλοκαίρι. Κι' ένοιωσ' άκόμα πώς τ'ό χαμόγελο της εκείνη μία μεγάλη νίκη σήμαινε—μ'ά νίκη που πειότερο ζυγίζει παρά μερικές από κείνες που γιορτάζονται με φωνές και τρουμπέτες στήν ιστορία...»

Σιγά-σιγά έγινε τριγύρω των' τόση που άκούσανε τ'ό βοήθια της μέλισσας που τ'ό μέλι της μάζεψε απ' τ'ό άπιδιά...

Η φιλενάδα έδωσε τ'ό παιδική στή μάνα του. Κοιμούνταν ήρεμα, γλυκά σ'ίς άπαλή της χέρι. Κ' ή φωνή μάνα έσπυρε τ'ό κεφάλι της και τ'ό φίλος θερμά. Έπειτα σήκωσε πάλι τ'ό κεφάλι και κυττάζε πέρα σ'ό άπειρο, που ή ζωή τ'όν περιέμενε. Και σ'ά όμορφα μεγάλα μάτια της έλαμψ' ένα φως...

Κι' άν ένας—που ήταν τ'ό παιδί αυτ'ό τ'ό πατέρας—άναγχα δειλίασε μπρος σ'όν άγωνα και σ'ίς ζωής τ'ό πάλεμα, γι' αύτην ό φόβος συντρίφτηκε.

Κι' άν ό άγώνας ήταν άλλο τόσο φριχτός, όμος τ'ό παιδί της πρέπει νά ζήσθ νά μεγαλώσθ πρέπει και νά εύτυχίσθ στή λάμψη και τ'ό θερμή τ'ό γλυκειά πούγης της μάνας τ'ό χαμόγελο...

Αθήναι Βάσιος Ι. Βαργιαννής

Ο ΕΠΙΣΤΡΑΤΟΣ

Με τ'ής αύγής τ'ό χάραγμα τ'ό μονοπάτι πέρνει τ'ό γλυκοθήρητο παιδί που χρόνια τώρα τραγουδεί τ'όν λεβεντιά που ψέφνει.

Κινιέται μες σ'ε γήσκαφο λειβάδ' ένα μαντήλι, δόλωενο και γαλανό και τ'ό φίλι τ'ό στερνόν τ'ό στέλνουν κάποια ζέλιη.

Κ' ή Δόξα με τ'όν Νίκη του στεφάνι τ'ό καιριάζουν σ'ό μέτωπο τ'ό φλογερό και μες σ'ε ξωτικό χορό «ώ, λυρική!» τ'ό κάρζουν.

Θαρρείς ή Πλάση άνθισε γιά νά τ'όν χαρητίζθ με τ'ό γλυκά της κάλλι, τ'ό άδωκόπο τ'ό ψάλλει στεμμένος νά γυρίσθ!

Βόλος

Νίκος Μανής

Ο ΜΑΝΔΥΡΑΣ

ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ

Ο Αυτοκράτωρ Γουλιέλμος πάππος τ'ό σημερινού Αυτοκράτορος τ'ής Γερμανίας, έφόρει σ'νήθος άνωθεν τ'ής στολής αυτ'ό φαινό μανδύαν, ό όποιος όμως είχε παλαιούση.

Ο ήματοφύλας του λοιπόν έθεσε τ'όν μανδύαν κατά μέρος, αλλά μετά τ'ας ημέρας ό Αυτοκράτωρ τ'όν εξήγησε και ήρώτησε τ'όν ήματοφύλακα τ'όν :

— Πού έχεις τ'όν μανδύαν μου; — Μεγαλειότατε, ελεε πλέον ξεθωριασμένος και δέν δύνασθ νά τ'όν φορεστή.

— Και τί θά τ'όν κάμης;

— Θά τ'όν πωλήσω γιά καμιά έλεημοσύνη.

— Α! και τί νομίζεις ότι θά πάρης, άν τ'όν πωλήσης;

— Έπάνω κάτω, Μεγαλειότατε, 9 μάρκες. Αί, τότε σου τ'ό δίδω έγώ, αλλά με τ'όν συμφωνία νά μου δώσης όπισω τ'όν μανδύαν μου. Αυτός φοριέται άκόμη πολύ καιρόν.

Και ταύτα ειπών τ'ό έδωκε 3 τάλληρα και παραλαβε τ'όν μανδύαν του, τ'όν όποιον έφόρεσεν επ' άρκετόν άκόμη καιρόν.

Άγγελος Βεργίος

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΟΥ
ΠΕΝΝΙΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΓΙΑΝΝΙΝΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Διαδίδεται μετ' επιτάσεως ότι τ'ό Γιάννινα έχουν ώρας γυναίκες. Πλείστοι πληροφορίες ύπάρχουν περί τ'ότου. Πληροφορία ποικίλει, μερικά εκ των όποιων λαν άξιόπιστοι. Άλλά τ'ό πράγμα ελεε άδύνατον νά εξακριβωθ ή!

Γιατί; Γιατί αί θυφύλικαι αύται ώρας Γιαννιώτισσες δέν φαίνονται πουνά. Ελεε τ'ους δρόμους σπαγώματα φαίνονται γυναίκες. Και αύται ελεε όλίγα κυρίες και θυγατέρες άξωματικών και μερικές χωριάτισσες των γύρω χωριών.

Αί Γιαννιώτισσες που ελεε;

Πουνά δέν φαίνονται!

Κλεισμένες σ'ά σπείτα έλεε, Έλληνίδες και Τούρκισες, κρυφοντυίνον από τ'ά καφάσια. Ελεε άληθινά περιεργή αύτη ή συναντήσις των Έλλήνων και Τούρκων ελεε τ'ό έθιμον τ'ό γυναικεύο κλεισίματος!

Τ'ό αύτό και ή πόλις των Ίωαννίνων, με όλην τ'ήν γραφικότητά της, χάνει πολύ με αύτην τ'ήν έλλειψη.

Ύπάρχουν βέβαια και αί εξαίρεσεις. Άληθινά βλέπει κανείς καμιά δεκαριά Τούρκισες τ'ήν ήμεραν, κατά τ'ό βράδυ, νά περιφέρονται ελεε τ'ους δρόμους τελείως σκεπασμένες, με τ'ό πρόσωπο κατω από μαύρα πανιά και με όμβρέλλα μάζη σ'ό χέρι, άδιαφόρος πρ'ός τ'ό καιρόν.

Αλλά αί Έλληνίδες που βγαίνουν έξω ελεε άκόμη όλιγότεραι. Δέν μετρούνται ούτε ελεε τ'ους δακτύλους τ'ής μιάς χειρός...

Τ'ό φαινόμενον αυτ'ό τ'ής χαρμενοποιήσεως των Έλλήνων ελεε άληθινά άσπελιωτικό!

Και ίδου κατ'ό βραδάδι όλιγαόριθμες Τούρκισες που κάνουν τ'όν περιπάτον τους.

Τυλίγμενες μέσα σ'ε όμοιόμορφα μαύρα ή βαδύκρια ρούχα, με τ'ες όμφρέλες σ'ά χέρια βαδίζουν σιγά-σιγά και με νοχέλειαν... Μαντεύει κανείς, ή μάλλον πλάθει με φαντασία, όρατα σώματα γαλαντόχρωμα και ώρατα πρ'ό-

σωπα κουκλιτικά κάτω από τ'ά κατάρματα αυτ'ά ράσα... Άλλά τάχα ή πραγματικότης φθάνει τ'ήν φαντασίαν;

Καθώς τ'ες βλέπομε μία εύωδια από μενεξέδες τ'ού βουνού, μία ήδονική και όλόκληρη μυρούδια γεμίζει τ'ήν άτμόσφαιραν.

Περνούν τ'ά χανομάνια...

Ύπάρχουν πλείστα τούρκικα έζην άκόμη σ'ά Γιάννινα. Έκτός από φέσια που άφθονα γεμίζουν όλα τ'ά κέντρα, έκτός από τ'ά τζαμιά με τ'ους ψηλούς μιναρέδες, έκτός από τ'ες χανομήσεις, ύπάρχουν έδώ κ' εκεί πλ'θος επιγραφών σ'ά κασσίδια, σ'ά σπείτα, παντού γραμμένες τούρκικα. Και αυτές μαζί με τ' άλλα θεάματα δίνουν μία εντύπωση καθαρή τούρκικη σ'ε μερικά σημεία.

Άξιο προσοχής ελεε ότι και οι άρειμοί τ'όν σπεινόν σ'ους δρόμους ελεε γραμμένοι με άραβικά και τούρκικά μαζί.

Αύτα τ'ά τούρκικα τώρα πιά δέν ελεε περιττά;

Η ζωή δέν ελεε τ'ήνη πιά σ'ά Γιάννινα σ'άν άλλοτε. Έγινε πολύ άκριβή.

Άλλά τ'ά λαϊκά καφετέια που πωλούν καφέ όντι μιάς πεντάρας δέν έξέλειγαν.

Έτσι έχομεν ένα καφετέιον με καφέ 15λεπτον, μερικά άκόμη δέ 10λεπτον καφέ και τ'ά λαϊκά με δλεπτον.

Τ'ά Γιάννινα έχουν και τ'ους προσκόπους τ'όν.

Λίγοι ελεε άλλα εργάζονται και γυμνάζονται με πολλήν διάθεσιν και θά έχουν ταχέως προόδους.

Φέρουν δέ σ'όν λαιμόν μαντίλι χρώματος ρ'ός που τ'ους δίδει όμοιόμορφη νεότητα!

Τ'ά στρατιωτικά σώματα όλοένα φεύγουν από τ'ά Γιάννινα.

Πρώτα έφυγαν τ'ά πεζικά συντάγματα, έπειτα τ'ά πυροβολικά.

ΨΥΧΗ ΑΓΓΕΛΟΥ

Η Μαυρέτα ελεε μόλις έξαεές κοριτσάκι. Ξαγθούλα με πολλά ξετρεκα μαλλιά, με μαύρα, καμάρωμενά μάτια, παχουλή, πεταχτή, ζωση, τρέχει, με τ'ά άλλα συνομήλικα παιδάκια, εκεί ελεε τ'ήν άκρογαλιά, και πηδάει έπάνω ελεε τ'όν άμμο, όλο χαρές και γέλια.

Έκουράσθη όμως νά πηδά ή όλοένα και ήρ-χισε τώρα με τ'ά χερμάκια της και με ένα μικρό σκεπασμάκι που τ'ής χάριζαν, νά σκιάτη ελεε τ'ήν άμμο ένα λάκκο' έφθασε βαθεία εκεί ελεε τ'ήν άκρογαλιά, και πηδάει έπάνω ελεε τ'όν άμμο, όλο χαρές και γέλια.

Έκουράσθη όμως νά πηδά ή όλοένα και ήρ-χισε τώρα με τ'ά χερμάκια της και με ένα μικρό σκεπασμάκι που τ'ής χάριζαν, νά σκιάτη ελεε τ'ήν άμμο ένα λάκκο' έφθασε βαθεία εκεί ελεε τ'ήν άκρογαλιά, και πηδάει έπάνω ελεε τ'όν άμμο, όλο χαρές και γέλια.

Έκουράσθη όμως νά πηδά ή όλοένα και ήρ-χισε τώρα με τ'ά χερμάκια της και με ένα μικρό σκεπασμάκι που τ'ής χάριζαν, νά σκιάτη ελεε τ'ήν άμμο ένα λάκκο' έφθασε βαθεία εκεί ελεε τ'ήν άκρογαλιά, και πηδάει έπάνω ελεε τ'όν άμμο, όλο χαρές και γέλια.

Έκουράσθη όμως νά πηδά ή όλοένα και ήρ-χισε τώρα με τ'ά χερμάκια της και με ένα μικρό σκεπασμάκι που τ'ής χάριζαν, νά σκιάτη ελεε τ'ήν άμμο ένα λάκκο' έφθασε βαθεία εκεί ελεε τ'ήν άκρογαλιά, και πηδάει έπάνω ελεε τ'όν άμμο, όλο χαρές και γέλια.

Έκουράσθη όμως νά πηδά ή όλοένα και ήρ-χισε τώρα με τ'ά χερμάκια της και με ένα μικρό σκεπασμάκι που τ'ής χάριζαν, νά σκιάτη ελεε τ'ήν άμμο ένα λάκκο' έφθασε βαθεία εκεί ελεε τ'ήν άκρογαλιά, και πηδάει έπάνω ελεε τ'όν άμμο, όλο χαρές και γέλια.

Έκουράσθη όμως νά πηδά ή όλοένα και ήρ-χισε τώρα με τ'ά χερμάκια της και με ένα μικρό σκεπασμάκι που τ'ής χάριζαν, νά σκιάτη ελεε τ'ήν άμμο ένα λάκκο' έφθασε βαθεία εκεί ελεε τ'ήν άκρογαλιά, και πηδάει έπάνω ελεε τ'όν άμμο, όλο χαρές και γέλια.

Έκουράσθη όμως νά πηδά ή όλοένα και ήρ-χισε τώρα με τ'ά χερμάκια της και με ένα μικρό σκεπασμάκι που τ'ής χάριζαν, νά σκιάτη ελεε τ'ήν άμμο ένα λάκκο' έφθασε βαθεία εκεί ελεε τ'ήν άκρογαλιά, και πηδάει έπάνω ελεε τ'όν άμμο, όλο χαρές και γέλια.

Έκουράσθη όμως νά πηδά ή όλοένα και ήρ-χισε τώρα με τ'ά χερμάκια της και με ένα μικρό σκεπασμάκι που τ'ής χάριζαν, νά σκιάτη ελεε τ'ήν άμμο ένα λάκκο' έφθασε βαθεία εκεί ελεε τ'ήν άκρογαλιά, και πηδάει έπάνω ελεε τ'όν άμμο, όλο χαρές και γέλια.

Μάλιστα ή άναχώρησις τ'ού Πυροβολικού έγεινε άφορη έορτασίμου παρελάσεως. Πολλές κόσμος συνηθισθή ελεε τ'ήν πλατείαν τ'ής πόλεως διά νά ιδή τ'ήν άναχώρησιν.

Μετά τ'ά Πυροβολικά έφυγε και τ'ό Στρατιγείον τ'ού Ε'. σώματος και αί παρ' αυτ'ό έπη-ρεσία.

Κατά τ'ες τελευταίες ήμέρας τ'ά Γιάννινα είχαν γεμίσθ από λατρείας και φαρμακοποιούς. Οι πλείστοι λατρείς και φαρμακοποιοί τ'ής Ήπτανήσου, οι έφεδροι άξιωματικοί, ελεε σ'όν κεντρωθή έδώ. Και τ'ό θεάμα αυτ'ό ελεε κάτι τι τ'ό εξαίρετικό.

Άλλά τώρα πιά όλοι έφυγαν μαζί με τ'ες νοσοκομειακούς μοίρας.

Έδόθη σ'ό θέατρον των Ίωαννίνων και ή τιμητική τ'ής Κας Ροζ Νίκα υπό τ'ού θιάσου Νίκα—Φύρος.

Τ'ό βράδυ αυτ'ό έδόθη ένα πότ-πουρι από πλείστας Άθηναϊκές Έπιθεωρήσεις με τ'όν γενικόν τίτλον «Έπιθεωρήσεις των Έπιθεωρήσεων».

Η Κα Νίκα ως άθλητος, ως χήρα, κλπ. παρουσίασεν όραιοτέρα και δροσερότερα πράγματα. Άλλά και ή Δις Λάμπρον, ό κ. Θ. Νέζερ κ.λπ. άξιοσημείωτοι.

Τ'ό κοινόν τ'ής βραδείας αυτ'ής ήτο έξόχως διαλεκτόν. Παρόντες ό στρατηγός κ. Σατήλης, οι άνώτεροι άξιωματικοί τ'ού στρατιγείου, πλείστοι άλλοι άξιωματικοί, ίταξιωματικοί και στρατιώται.

Έκ τ'ής κοινωνίας δέ τ'ών Ίωαννίνων τ'ό άγθος. Κυρία έλάχισται, αλλά κύριοι πλείστοι. Όθωμανοί άρκετοί. Διεκρίνοντο δέ και Όθωμανίδες έλάχισται, αλλά δροσερόταται και πολιτισμένα.

Εύτυχ'ός ό καιρός ελεε καλούτσικος. Είχαμε κρύα και βορρές. Άλλά τώρα έπαυσαν. Είμεθα δέ τυχεροί. Διότι τ'ό κλίμα των Ίωαννίνων ελεε άγρώτατον.

Φ. Γ.

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ 'ΕΛΛΑΔΟΣ,

ΠΟΥ ΘΑ ΥΠΟΓΡΑΦΗ

Η ΕΙΡΗΝΗ:

Συνέχεια των άπαντήσεων

671.—Προκαταρκτική Λονδίνον, όριστική Παρισίους.—Charmouse Robinne (Αθήναι).

672.—Προκαταρκτική Κωνσταντινούπολιν, όριστική Βερολίον.—Αντ. Σαυρακάκης (Σόρος).

673.—Κωνσταντινούπολιν.—Κωνστ. Γεροντάκος.

674.—Προκαταρκτική Κωνσταντινούπολιν, όριστική Λονδίνον.—Εμ. Λουλακάκης (Σαρή Σαμψά).

675.—Κωνσταντινούπολιν.—Αληστis (Αμφισσα).

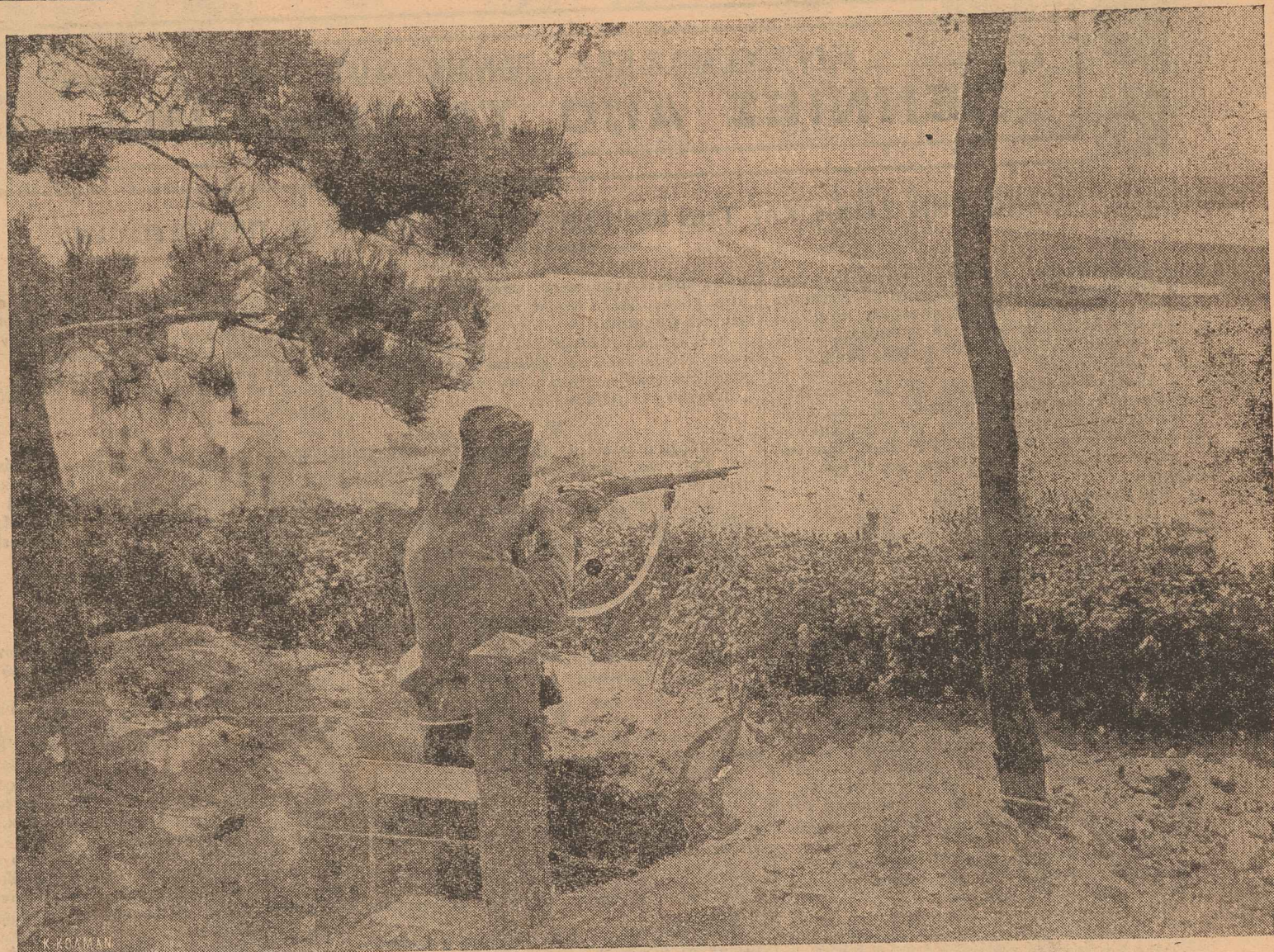
676.—Βερολίον.—Βασίλ. Απέργης (Σόρος).

677.—Παρισίους.—Ιω. Μπεσής (Καλάμα).

678.—Προκαταρκτική Βιέννην, όριστική Βερολίον.—Α. Ε. Γεωλυμπόπουλος (Αθήναι).

679.—Προκαταρκτική Κωνσταντινούπολιν, όριστική Χάγην.—Φίλ. Βαφίας (Χολκίς).

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΕΡΒΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ

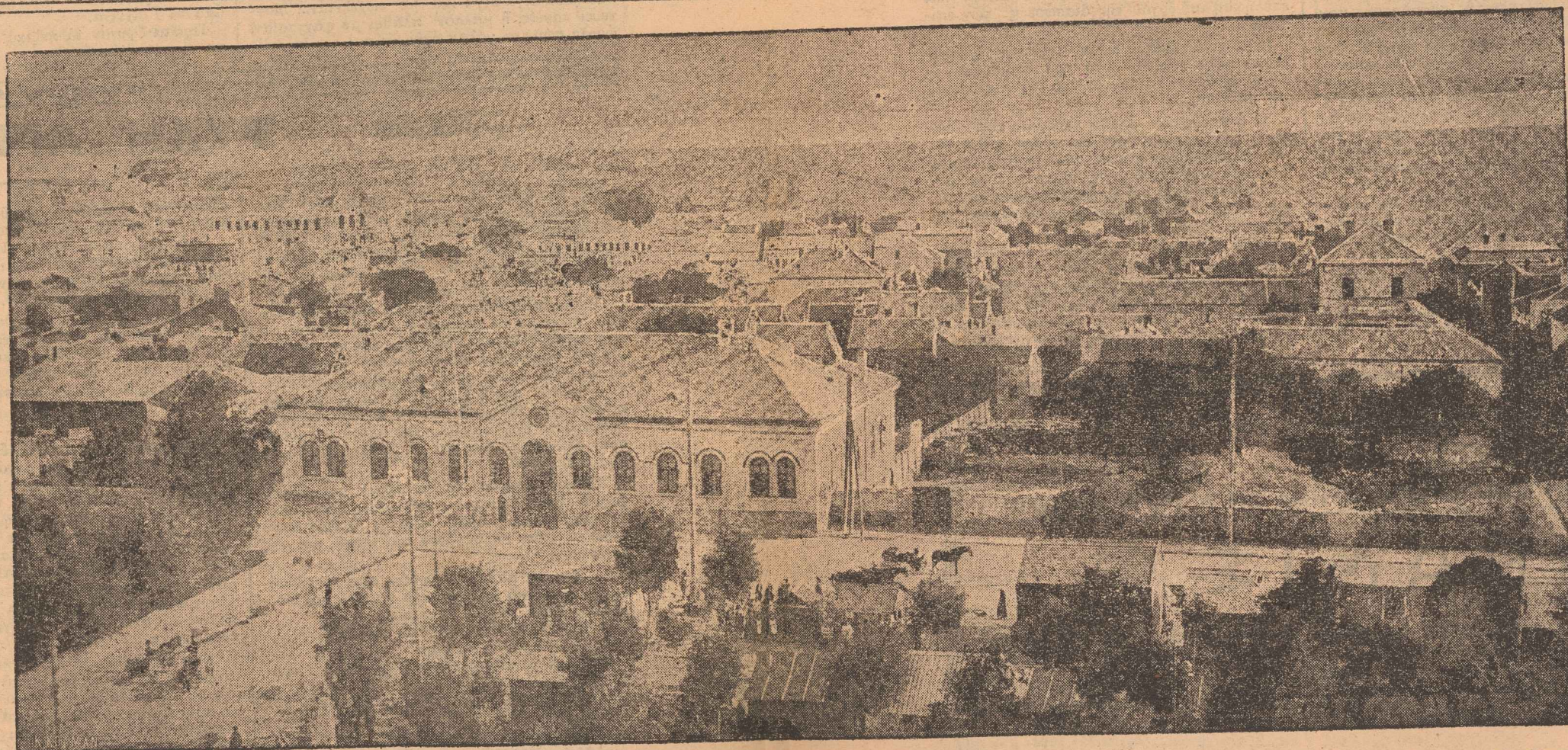

Σέρβος φρουρός ἐπὶ τῆς Σερβικῆς ὁχθῆς τοῦ Δουνάβεως σκοπεύων ἐναντίον τῆς ἀπέναντι ἐχθρικῆς ὁχθῆς.— Ὁ Δούναβις παρίσταται εἰς τὸ σημεῖον ὅπου συμβάλλει μετ' αὐτοῦ ὁ παραπότημος Σαῦος

Ἀξιωματικοὶ τοῦ Σερβικοῦ πυροβολικοῦ, διερχόμενοι ἀπὸ πόλιν ὅπου προσέφεραν εἰς αὐτοὺς οἱ κάτοικοι ἀνθοδέσμας.

Τὸ Βελιγράδιον κατὰ τὸν παρόντα Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον ἐδομαρδίζετο ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν μέχρι τῆς 1) 14 Δεκεμβρίου π. ἔτους, ὅτε ἐκυριεύθη. Ἀλλ' οἱ Αὐστριακοὶ τὸ κατεῖχον ἐπὶ 14 μόνον ἡμέρας, ἔπειτα δὲ τοὺς ἐξεδίωξαν οἱ Σέρβοι, οἵτινες προσέβησαν ἔκτοτε εἰς σπουδαίας ἐργασίας πρὸς τελειωτέραν του ὀχύρωσιν. Ἐκτοτε δὲ ἦτο εἰς τὴν κατοχὴν τῶν δι-
αρκῶς μέχρι τῆς πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἰσβολῆς εἰς τὴν

Ἡ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΝ ΜΕ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΠΟΤΑΜΟΝ ΔΟΥΝΑΒΙΝ Εἰς ΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Σερβίαν τοῦ Αὐ-
στρογερμανικοῦ
στρατοῦ, ὁπότε καὶ
κατελήφθη μετὰ πο-
λυήμερον βομβαρ-
δισμόν καὶ διήμε-
ρον ἔφοδον. Εἰς τὸ
Βελιγράδιον κατὰ
τὸ 1809 ἐγίνε με-
γάλη σφαγὴ ὑπὸ τῶν
Τούρκων ἐναντίον
τῶν Σέρβων οἵτινες
εἶχον ἐπαναστατή-
σει. Μὲ τὰ κρᾶνία
δὲ τῶν σφαγέντων
οἱ Τούρκοι ἐσχη-
μάτισαν πύργον, ὅ-
στις καὶ σώζεται ἀ-
κόμη. Διὰ τὴν πρω-
τεύουσάν των αὐτὴν
οἱ Σέρβοι τρέφουν
πάντοτε ἀληθῆ λα-
τρείαν.

Ο ΔΡΑΠΕΤΗΣ

Ο άνθρωπος ήτο σκαλωμένος εις την αλυσον της άγκυρας, έγγιζον τὸ ὕδωρ με τοὺς πόδας.

Ἡ νύχτα ήτο σκοτεινή και οὐδεις ήδύνατο νά τόν ἀνακαλύψῃ ἐν τῷ λιμένι τῆς Καϊέννης, ήτις ἐχρησίμευεν ὡς εἰρηκτῇ τῶν Γάλλων καταδύκων.

Υψωνε τοὺς πόδας του ὅσον ήδύνατο και συνεκράτει τήν ἀναπνοήν του, περιμένον τήν στιγμήν, καθ' ήν θά καθίστατο γνωστὴ ἡ δραπέτειός του.

Μετ' ὀλίγον πράγματι ήκούσθη θόρυβος βημάτων ἐπὶ τῆς γεφύρας και ἀφῆνης κανονισβόλῃς ἀντήχησεν, ἀναγγέλλον τὴν ἀπόδρασιν κατωδύκου. Μετὰ μίαν στιγμήν πλείστοι ἐπεβίβασθησαν ἐπὶ λέμβων πρὸς ἀνεύρεσίν του.

Ο ἄτυχῆς ήθάρτης αὐτοῦν κατεστραμμένον. Ἐξώθη μέσα τὸ νερὸ, κρατῶν τὴν αλυσον, εἰς τρόπον ὅστε νά εἶχῃ ἔξω μόνον τὴν κεφαλὴν του και γεγόμενος σχεδὸν ἀφανὴς ἐστάθη μετ' ἀγωνίας, ὅπως φάσθῃ ἡ στιγμή τῆς συλληψέως του. Ἀλλ' ἡ τύχη τοῦ ἐπεφύλαττε μέλλον και ἡ τελευταία ὥρα δὲν εἶχε σημάει.

Καίετι δὲν τὸν διέκρινεν, οὐτὰ τὰ φοβερά ψάδια ποὺ γυροῦν ἐκεῖ τὸν κατεβρόχθισαν. Καὶ τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐπομένην εἰς τὰς φυλακάς ἐμελλε ν' ἀναγγελθῇ ἡ ἀπόδρασις τοῦ ἐστ' ἀριθμὸν 735 καταδύκου και τίποτε πλέον. Ἀδύσθῃ οὖν ήττον ἔζη και ἡ ἐλπίς τῆς σωτηρίας—δὲν εἶδεν ἐπιτοκροφύρας τὰς λέμβους πρὸς τὸν λιμένα—τοῦ ἔδωκε θάρος. Μὲ ἀγρίαν ἐνεργητικότητα ήρχισε νά κολιμβᾷ πρὸς τὴν ἀκτὴν, κατὰρθεσε νά πηδήσῃ εἰς τὴν λέμβον ἐνὸς ἀλίστου, ἔκοψε τὸ σχοινί μετὰ τὸ ὁποῖον ήτο δεμένος και ήρχισε νά κωπηλατῇ. Μὲ ἀπειρον χαρὰν τότε εἶδεν διηρυδύθη πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος. Μετ' οὐ πολὺ θὰ ἀνεπαύνηται νὰ ἰστιά και τοιοῦτοτρόπος θὰ κατάρθεσε νά ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν κατηγομένην νήσον.

Ἡ τύχη ἐξηκολούθησε νά τὸν εὖνοῃ. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐβεβόθησαν τὰ φῶτα, ἐσώπλησαν αἱ φωναὶ και περὶ τὴν χαρυνήν, με ἀνακαταμένα τὰ ἰστία, εὐρίσκειτο μετοξὺ οὐρανοῦ και θαλάσσης, ἐν τῇ ἀπέριφρ μονώσει.

Ἀλλ' ήτο χωρὶς τροφάς, χωρὶς πόσιμον ὕδωρ. Θὰ ἀπέθνησκε λοιπὸν τῆς πείνης, τῆς δίψης. Ἐὰν καγὲν πλοῖον δὲν ήρχετο νά τὸν σώσῃ, βεβαίως θὰ ἀπέθνησκεν. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον θ' ἀπέθνησκεν ἐλευθερὸς, χωρὶς πικρίαν κατωδύκου!

Δύο ἡμέραι διήλθον τοιοῦτοτρόπως. Ἐν τῇ τελευταίᾳ προσπάθειᾳ περιέρρεε γύρω του τὸ ἀπληροποίητον βλέμμα του και δὲν διέκρινε τίποτε. Ἐορίσθη μέσα εἰς τὸ βάθος τῆς λέμβου, ἡ ὁποία θὰ μετεβάλλετο μετ' οὐ πολὺ εἰς φέρετρόν του.

Ἦμεναι τοιοῦτοτρόπος ἐπὶ πολὺ ὅταν τὸ τρίστοιχον πλοῖον «Βραζιλία» ἐκ Χάρβε, με πλοῖον τὸν Λεκοντέ, διέκρινεν ἀλιευτικὴν λέμβον ἐγκαταλειμμένην. Μετ' ὀλίγον ἐκ τοῦ πλοίου διέκρινον μέσα εἰς τὴν λέμβον ἕνα ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐσώκωσαν και μετέφερον ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Ὅταν ὁ κατὰδικος, ἀγασίθητος, ἀπετέθη ἐπὶ

τοῦ κατεστρώματος, ὁ πλοίαρχος Λεκοντέ, κύπτων ὅπως ήδ' εἶνε νεκρὸς, ἐγένεν ὠχρότερος αὐτὸς οὗτος ἀπὸ τὸ θῆμα.

— Φέρετε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν εἰς τὴν καμπίαν μου, εἶπεν οὗτος και ὅταν συνέλθῃ, με καλεῖτε.

Οὐ φθαλμῶν τοῦ ἐξέφραζον ἀγριον μῖσος και ἐφαίνετο ἀνακαλῶν γεγονότα μακρινὰ και φρικτὰ, τὸ φάσμα τρομεροῦ παρελθόντος.

Μετ' ὀλίγον ὁ πλοίαρχος εἰδοποιήθη ὅτι ὁ ναυαγὸς εἶχε συνέλθει και διὰ ήτο εἰς κατὰστασιν ν' ἀπάντησῃ εἰς ἐρωτήσεις.

Ο Λεκοντέ κατήλθεν, ήνοιξεν ἀποτόμως τὴν θύραν τῆς καμπίνας και ἀνεψῆζον τρομερῶς τὸν κατὰδικον, ἐνθὺν ἔειπε:

— Δὲν με γνωρίζεις λοιπὸν;

Ο ναυαγὸς ἐλάει κατὰβεβλημένος ήγέρθη και ήγένισε τὸν πλοίαρχον.

Τρόμος κατέλαβε τὸν κατὰδικον. Ἐγὼ ἐκινδύνευε τὴν ζωὴν του διὰ τὴν ἐλευθερίαν, εὐρίσκειτο ἀντιμέτωπος τοῦ ἀδελφοῦ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον εἶχε φονεῖ.

Βραγυὴ φωνὴ ἐξήλθεν ἀπὸ τὰ χεῖρά του. — Μήπως δὲν ἐτιμωρήθην ἀρετὰ;

Ο πλοίαρχος ἐπανέλαβε με ὕψος τραγῆ: — Ναί, εἶσαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου!

— Ἐνόμισες ὅτι διέφυγες, ὅτι ἐσώθης! Ἀλλὰ νὰ ποῦ πέφτεις στὸ γόνα μου! Ἀπὸ ἐκεῖ ἐξαγιάται νὰ σε παραδώσω εἰς τὸ κατεργον.

Ο ναυαγὸς ἐλάει ὕψος ἱκετευτικόν: — Κύριε, ποῦ εἶπες, ἔστε γενναῖος. Πάρετε τὴν ζωὴν μου ὅπως ἐκδικήθητε διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ σας, ἀλλὰ νὰ πεθάνω χωρὶς ἀλλοσεῖς, μακρὰν ἀπὸ τὸ κατεργον και γὰρ τὰ πόρτα τὴν ἀπειρον θάλασσαν.

— Νὰ σε φονεῖσω; ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος. Μήπως εἶμαι δολοφόνος σὺν ἐσέ; Ἡ δικαιοσύνη κατεδικάσε και πρὸς αὐτὴν θὰ σε παραδώσω.

— Πολὺ καλὰ, λοιπὸν, θὰ σκοτωθῶ μόνος μου, ἀνέκραξεν ὁ κατὰδικος και προσεπάθησε ν' ἀρπάξῃ ἐν ρεβόλβερ, τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο ἐπὶ τινος τραπέζης.

Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος δὲν τὸν ἀφῆκε και μετ' ὕψος ὀλίγον τραγῆ, τὸν ῥώπησεν:

— Υπέφερες λοιπὸν πολὺ;

— Ναί, φοβερά... Δὲν σοῦ ἔμειλ' ἐν τὰς φυσικάς βασάνους, οὐτε διὰ τοὺς ἐλέγχους οἱ ὁποῖοι ήσαν ὁ ἐφιάλτης τῆς συνειδήσεώς μου.

Ἀναμφιβόλως διέπραξα φρικτὸν ἔγκλημα, ἀλλὰ γνωρίζετε ὅτι ἡ ἡλιότης μὲν ὥπλισε τὴν χεῖρά μου, ὅτι δὲν εἶμαι χυδαῖος κοκοῦργος ὅτι μετὰξὺ ἐμοῦ και τοῦ ἀδελφοῦ σας ὁποῖος εἶχε μίαν γυνὴ ἥτις εἰς ἀμφοτέρους ἐμελλε ν' ἀποβῇ μοιραία και αὐτὴ δὲ ἡ ἀνθρώπινης δικαιοσύνης τὸ ήγνους διότι μου ἐχάρισε τὴν ζωὴν μετὰ κατωδύκασε με ἀντυχὸς εἰς θάνατον...εἰς τὸ ἐκρέμα. Καὶ μετὰ στιγμήν φοβερὰς σήγης ἐπαγγέλασεν:

— Εἰς τὸ ἐκρέμα! Ὡ, ποσάκις δὲν ἐπεθύμησα τὸν θάνατον αὐτὸν, ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ἐκρέμα!

Ο πλοίαρχος τὸν ήκουε μετὰ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην.

— Σὲ μισῶ γιατί ἐσκότωσες τὸν ἀδελφόν μου, διότι κατεδικάσας τὴν μητέρα μου εἰς αἰώνιον πένθος, και σοῦ δοκίμομαι ἂν σὲ συγγίνων εἰς τὴν ἑσχάτην θὰ σε ἀπέδιδον εἰς τὴν

δικαιοσύνην. Ἀλλ' εἶμαι ναυτικός, σὺ δὲ ναυαγός. Ἡ θάλασσα ποῦ εἶχε σὲ καθε στιγμήν στὴ διάθεσί της τὴν ζωὴν μου, σὲ παρέδωκε στὰ χεῖρά μου. Ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα οὐτε νὰ σε διώξω, οὐτε νὰ ἐκδικηθῶ. Εἰς τὸν πρῶτον μας σταθμὸν θ' ἀποβίβασθῃς. Ἐὰν ἀπὸ τοὺς τάφους τινὲς νεκροὶ μᾶς βλέπουν...και τὸ θῆμα σου ἀκόμη δὲν ήμπορεῖ παρὰ νὰ με ἐπιδιοκίμῃ. Ἐὰν δὲ ἀπατώμαι, ὁ ἄτυχῆς ἀδελφός μου ἂς με συγχωρήσῃ και ἂς με κρίνῃ ὁ Θεός!...

Ναυπλίου

Θ. Δημόπουλος

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ

ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΤΟΥ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΥ "ΑΘΗΝΑΙ",

Νέα Ὑόρκη. —Χθὲς τὴν ἐσπέραν κατέπλευσεν ἐνταῦθα ἡ «Τοσκάνια» με τοὺς ὑπερτετρακοσίους διασωθέντας ἐπιβάτας τοῦ ὑπερωκεανείου «Αθήναι».

Οὗτοι ἀφηγοῦνται ὅτι ἡ προέλευσις τοῦ πυρός μέχρις ὥρας παραμένει ἀγνώστη. Τὸ πῦρ ἐξεσπάρθη ἐπὶ τοῦ πλοίου τὴν πρωΐαν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου.

Τὴν θὴν πρωΐνιν ὥραν ήρχισε νὰ ἐξέρχεται καπνὸς ἐκ τῆς προφασίας ἀποθήκης τοῦ σκάφους, μετ' ὀλίγον ήρχισαν νὰ ἐξέρχωνται και φλόγες. Ἐρπύνης δὲ γενομένης ἀνεκαλύφθη ὅτι τὸ πῦρ εἶχε μεταδοθῇ εἰς τὰς ἀποσκευὰς και τὰ ἐμπορεύματα. Ἀμέσως οἱ ναυτὰι βοήθησαν καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιβατῶν τῆς γ' ὁδοῦς ἐπεδόθησαν εἰς τὴν κατάρσεσιν τοῦ πυρός.

Κατόπιν δικαίου ἐργασίας τὸ πῦρ ὑπεχώρησε, και τὴν ἐσπέραν τοῦ Σαββάτου ἐπιστεύθη ὅτι εἶχε σβεσθῇ, ὅτε οἱ ἐπιβάται μετέβησαν ήσυχῃ νὰ κοιμηθῶν.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁμως ήρχισε ν' ἀναφαινεταὶ πυκνὸς καπνός, και μετ' ὀλίγον φλόγες. Οἱ ναῦται ἐπεδόθησαν ἀμέσως εἰς τὴν κατάρσεσιν τοῦ πυρός, ἀνευ ἀποτελέσματος ὁμως. Ὅταν δὲ τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς οἱ ἐπιβάται ἀγῆλθον ἐπὶ τοῦ κατεστρώματος εἰς τὸν μεγαλύτερον μέρος τοῦ ἀτμοπλοίου καλυπτόμενον ὑπὸ καπνοῦ. Περὶ τὴν θὴν ὥραν τὸ πῦρ εἶχε λάβει τοιαύτας διαστάσεις ὅστε ὁ πλοίαρχος κ. Βογιατζίδης ἐξήγησε βοήθειαν διὰ τοῦ ἀσφυμάτου τηλεγράφου.

Πρῶτον πλοῖον τὸ ὁποῖον ἀπήντησεν εἰς τὴν πρόσκλησιν ήτο τὸ ἀγγλικὸν «Τοσκάνια» τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο εἰς ἀπόστασιν πενήκοντα πέντε μιλίων και τὸ γαλλικὸν «Τουρναίν» τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο εἰς μεγαλύτεραν ἀπόστασιν.

Πρώτῃ ἐφθάσεν εἰς τὸν τόπον τῆς σκήνης τὴν μεσημβρίαν τῆς Κυριακῆς ἡ «Τοσκάνια» και ἐπελήφθη τοῦ ἔργου τῆς διασώσεως τῶν ἐπιβατῶν.

Ἡμίσησαν περὶ τὸν ὥραν μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ «Αθήναι» ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου ἐφάνη τὸ πλοῖον χαγόμενον ὑπὸ τὴν ἐπιφανείαν τῆς θαλάσσης.

Ο ὁκεανὸς τὸν ὁποῖον τοσάκις εἶχε διαπλεύσει ἐν τρικυμίᾳ και ἐν γαλήνῃ φέρον εἰς τὴν κυανόλευκον σημαίαν του τὸν χαριετιμὸν τῶν γαλαζῶν ὑδάτων τῶν ἑλληνικῶν θαλάσσαν, κατέπεσεν πρὸ ὀλίγου ταυτοχρόνως τὸ πῦρ και τὴν ὑπαρχὴν τοῦ πλοίου μετὰ τὸ ὄνομα τῆς ἑλληνικῆς πρωτευουσῆς.

Τὸ ἑλληνικὸν ὑπερωκεανεῖον «Πατρίς» ἐπρόκειτο ν' ἀποπλεύσῃ χθὲς ἐκ Νέας Ὑόρκης, ἀνέβλεπεν ὁμως τὸν ἀπόπλου διὰ νὰ παραλάβῃ τοὺς ἐπιβάτας ἐκείνους τῶν «Αθήνων» οἱ ὁποῖοι θὰ ἦθελον νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξίδιον τῶν.

Σταθὸς Κωνσταντόπουλος

ΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΜΑΣ

Ἐνδρὸμῃ εἰς Χαλάνδριον

Ὁρασιότατν ἐνδρὸμῃν ἔκαμν ἡ 16ῃ ὁμάς Ἀθηνῶν ὑπὸ τὸν ὑπαρχὸν κ. Γεωργαντόπουλον εἰς τὴν θέσιν Χαλάνδριον, 1 1/2 ὥραν μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, τὴν 4ην Ὀκτωβρίου. Οἱ προσκοποὶ μόλις ἐφθάσαν ἀνεβίβασαν τὴν σημαίαν τῆς ὁμάδος, ὅπου πάντες τὴν ἐχαίρετσαν, κατόπιν δ' ἐπεδόθησαν εἰς διάφορα προσκοπικὰ παιχνίδια.

Τὴν μεσημβρίαν ἐγευστήσαν ὑπὸ τὰ πεῦκα τοῦ Χαλάνδριου ἐν μεγίστῃ εὐθυμίᾳ. Μετὰ μεσημβρίαν δὲ ἐξετέλεσαν διαφόρους ἀσκήσεις ἰδιαιτέρως δὲ ἀγωνετικὰς ἐπὶ λόφου, αἵτινες ἐτεφθήσαν ὑπὸ ἀρίστῃς ἐπιτυχίας. Τὴν δὲ ἐσπέραν προηγουμένων τῶν σαλπύγγων και τῶν τυμπάνων ἐπέστρεψαν. Διονύσιος Μαρίνος

Ἀπὸ τὴν Σύρον

Σύρος. —Οἱ προσκοποὶ μας τὴν παραμονὴν τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου 28 παρελθόντος μηνός ἐξέδραμον τὴν 4 μ. μ. μετὰ τὸν ἀρχηγὸν τὸν κ. Πατρόκλον Ἀλβανὸν εἰς Δελλαχρόταιαν.

Περὶ τὴν 11ην νυκτερινὴν οἱ προσκοποὶ ἐπέστρεψαν εἰς Παρακοπὴν ὅπου και διενεκτήθησαν.

Τὴν πρωΐαν πάλιν μετέβησαν εἰς Δελλαχρόταιαν ὅπου και παρέρχθησαν κατὰ τὴν ἐκπορὰν τῆς ἐκίνους.

Ἐπαυέκαμψαν δὲ εἰς Παρακοπὴν τὴν 11ην πρωΐνιν ὅπου και παρεμειναν ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐπιδεδόντες εἰς διαφόρους παιδιὰς και ἀσκήσεις.

Ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν πόλιν μας ἐγένετο τῆς 8 μ. μ. διευθυόμενοι ὑπὸ τῶν ἐγνωτοταρχῶν.

Ν. Α. Ρ.
(Πρόσκοπος)

ΜΟΝΑΞΙΑ

Ὅταν θὰ πάω μακρὰ ν' ἀναπαύω σὲ μιὰ ἀπόμειρη ἐρημικὴ γωνιά κ' ἐκεῖ μέσ' τῇ γλυκίᾳ τῇ λημονιά τὴν εὐτυχίαν ποῦ ζήτοῦσα θὰ νὰ βρῶ.

Ἀς πᾶν κἀκε ἀνθρώπινῃ φωνῇ κἀκε πολυὺ τραγοῦδι ἡ σκοπὸς κἀκε δειντὸ τῶν φύλλων ὁ τριμυδὸς μὲ μὴν ταράσσει τὴν ἄγια σιωπὴ.

Ἀς πᾶν κἀκε πόθος νὰ περῶ, μέσ' τῇ ψυχῇ μου ἀνέφελα σὺν πόνῳ κἀκε γλομὸ μου δειντὸ ἂς σβύσῃ κ' ἂς μείνῃ μετὰ τὴν σκέψη μοναχῇ.

Δὲν θέλω νὰ με βλέπουν νὰ μ' ἀκούν σὺν δα τοὺς βλέπω γὼ ἀπὸ μακρὰ ἕνα πελῶριο δίχτυον μπροστὰ θ' ἀπλόσω ποῦ δὲν θὰ τὸ περνοῦν.

Εἴν' ἕνα μνημὴ ποῦ κἀκε ζωντανὸς βροσκεῖ ἀνάστασιν κ' ἀπάνωθε τῆς γῆς ἐξενώντῃς ἐχρησμένους σὺν τῇ ρουφῶντῃς τὴν ἡμέρα και τὸ φῶς.

Δ. Μ. Δημητριάδης

ΧΑΜΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ Κ' ΕΛΠΙΔΕΣ

Μὲ χάρι στὸ καθίσμά της καθισμένη παῖζει στὰ χέρια κομπολόι ἡ σκέψις τῆς σὲ σκέψεις βυθωμένη μετὰ τῆς χάνδρες σὺν ρολοῖ.

Μὲ πόνο ἀπ' ἀντίκρου τῆς στεναγέει κἀποία ζωὴ μέσ' τῇ ζωῇ θλιμμένη με κἀποία σκέψις τῆς ταράζει και μέγει ἡ σκέψις στὰς σκέψεις τῆς χαμένην.

Χαμένη μέσα σ' ὄνειρα κ' ἐλπίδες ποῦ σὲ στιγμή ἀγάπης γεγνηθῆκαν με φωτεινὲς ἀλλοπαυρὲς ἀχτίδες, ποῦ σὲ στιγμή σ' ἄλλῃ στιγμῇ σβεσθῆκαν.

Θεσσαλονίκη 1913 Ἀσπ. Δ. Πετροπουλάκης

Κατὰ τὴν περιήρησιν ναυμαχίας πῆς Τσουσίμα εἰς τὸν Ρωσοῖαπονονικὸν πόλεμον, ὁ Ἰάπων ναυάρχος Τόγκω ἔμεινεν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος του «Μικάδω» ναυμαχικὴν θέσιν ἐπὶ δύομιση ἀπορῶς ἡμέρας, σχεδὸν νηπτικῶς.

Τὸ τοιοῦτον δὲ εἶνε ἐκείνους ἀξιοθαύμαστον, ἐπειδὴ ὁ Τόγκω ήτο 70 καὶ πλέον ἔτιων.

ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ο ΓΑΛΛΟ-ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

116 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κι τὰ μαθαίνουμε οὐρὲ πιδὶ οὐλα αὐτοῦνα κι χαίρειτῃ ἡ καρδοῦλα μας. Κουντεῖουμε νὰ πιτάξουμε ἀπὸ χαρὰ.

— Τ' ἀκούς Κώτσου, λῆου.

— Τ' ἀκού, λῆει.

— Θάματα.

— Οὐρὲ ἀπίστῃτα πράγματα.

— Ἀμολόητα.

— Ἀμ' δὰ τί νόμισες. Σκοτίζοχοιροί ήτανι κι χορὲναι στὸν ταψί. Αὐτοῖνοι τὰ φταῖνι, αὐτοῖνοι τὰ παθαίνουσι. Φιλῆγια εἶχαμι κανίγας δὲ τς ἡλίγι.

— Γκωρρρρ, γκωρρρρ... αὐτοῖνοι.

— Οὐρὲ κατῆστι καλὰάά.

— Τῆσιν.

— Θὰ φάτι τς χορὲς σας.

— Γάου, γάβ, γάβ...

— Θὰ σὰς ἀραλοῦκοῦναι τὰ πιδῆνι ἀπὸ τοῦ δα. Πῶρ τὰ φάτι. Θὰ πῶς ρουμᾶζῖνα. Μὴ μὰς γαργαλιάτι, γιατί τὰ θυμώσοῦμι.

— Γκωρρρ, γκωρρρρ, γκωρρρ, αὐτοῖνοι.

— Οὐρὲ Χισοῦπῆρ οὐρὲ, οὐρὲ Δάνιφ οὐρὲ, ἡλῆτι στὰ σινγαλά σας γιατί τὰ δῆτι τοῦν οὐραγὸ κουλκοῦνῶν!

— Τίποτα αὐτοῖνοι. Τοῦ χαβὰ τς οὐρὲ.

Ντουρρρ, ντουρρρρ πηγαῖναι γὰ καυγᾶ. Κριμάσσι τοῦ ἱγάρῃ ας κι χὰί Κρουστάλλου μ' ἱελα νὰ τ' ἀμῆξοῦμι.

— Θὰ τς φάτι οὐρὲ, φνᾶζαμι.

— Θὰ σὰς πᾶξοῦμι, λῆν.

— Θὰ μὰς πᾶξῃτι οὐρὲ;

— Ἀμ' δὰ;

— Ὅροι τοῦ λόν.

Κ' ἴω περτοῦνι καμπανὰ κι οβάρμ' κι οβάρμ' κι γούτ, γούτ, γούτ, κι ποῦ οἱ πουνεῖ κι ποῦ οἱ σφᾶζ.

Φταῖμι μετ' ἑπτα οὐρὲ πιδῆνι; Μὴ τοῦ δῆκρου μας ἀδῖρε. Κὶ νὰ σ' οῦ ποῦ οἱ λίγοι φτάνουνι κι ἄλλα ἱθαρίστα μαγιάτα.

Ἡ ἀνατολικὴ στρατιὰ λῆει, ἐπιασι δώδικα πυροβόλα και πολλὰ βλητοφύρα. Τάφρη οὐλα μάχαραν οὐ ἱτροῦς κι τοῦ ἔκοῦνι λάσπ'. Καλὰ οὐχοῦνόμενους ήτανι οὐρὲ καλὸ προῦντοῦκ ἐκὶ κι ὁμοῦς σὺν ἀκούσι δτ' παῖσι οὐ στρατὸς οὐ δκός μας νὰ τοῦν χυτῆς τὸ σκασι κομπουρα. Πιάσανι οἱ δκοί μας σουρὸ ἱχυαλῶς. Ἰέγας ἀπὸ φτοῦνους ήτανι Ἰέλληνας μαδῆ. Λῆει κι τι δὲ λῆει κι τι δὲ μουλοῖται αὐτοῖνους γὰ τς Ρουγκράς.

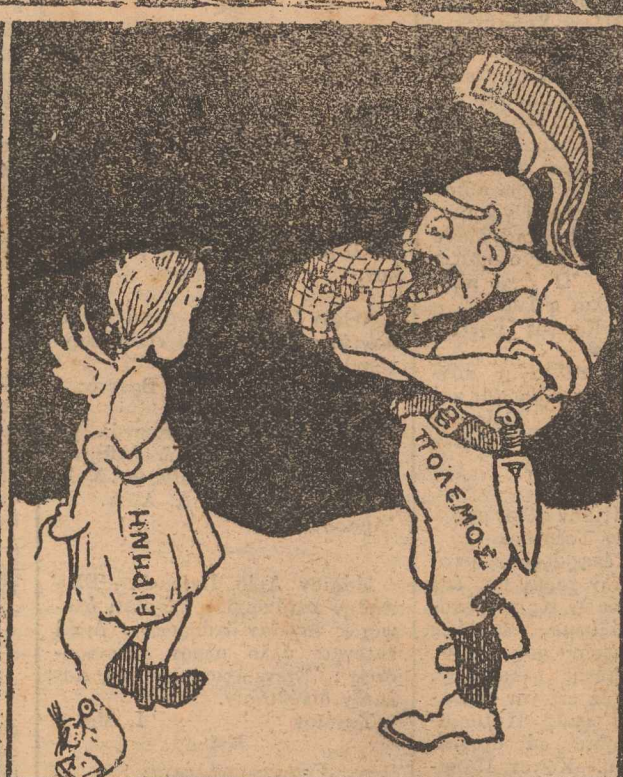
— Ἄλλου νὰ σὰς λῆου, λῆει οὐρὲ πιδῆνι κι ἄλλου νὰ γλιέπτι. Οὐρὲ χῆσανι αὐτοῖνοι τὰ σιλλοῦκα τς. Τρέμουνι σὺν ἀκούσῃνι Ἰέλληνα. Τοῦ ἱβζονῖκο μαδῆ τ' ἀκούνι κι τς ἐρχῖτι ἱαλάδα.

Ἄλλου πᾶμμα φόβους οὐρὲ πιδὶ. Τὰ μαθαίνουμε ήμεῖς οὐλα αὐτοῦνα μέσα σὶ χαρὰ κι

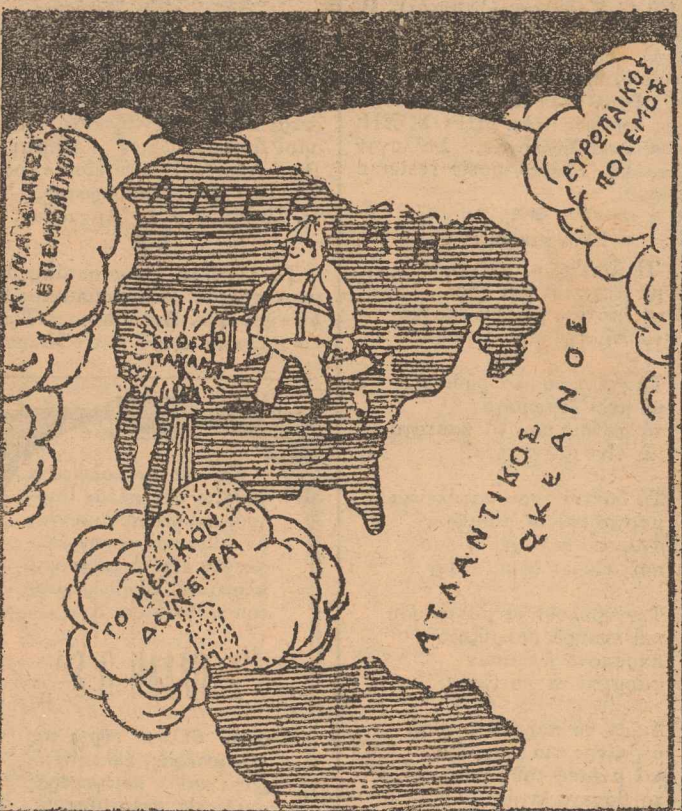
ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Οι Σύμμαχοι κλαίοντες διά την προσχώρησιν των Βουλγάρων πρὸς τοὺς ἐχθρούς των.

Ὁ Πόλεμος ζητῶν νὰ καταβροχθίσῃ ὅλον τὸν Κόσμον. Εἰρήνη. — Θὰ φῶς ὅλον τὸν Κόσμον; Πόλεμος. — Ἐχω ὄρεξι νὰ φάω καὶ σένα ἀκόμη!

Ὁ Ἀμερικανὸς περιηγητής. — Εἰς τὴν Εὐρώπῃν πόλεμος εἰς τὸ Μεξικὸν πόλεμος, παντοῦ πόλεμος καὶ φασαρία. Καλλίτερα νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Ἐκδ. τοῦ Ἀγ. Φραγκίσκου ποῦ εἶνε ἡσυχία.

Γερμανία καὶ Ἀγγλία προσπαθοῦν μὲ διάφορα μέσα ἐκάστη νὰ κόψουν τὸν ἐπισιτισμὸν τοῦ ἄλλου, διὰ νὰ πέσῃ οὗτος εἰς τὸ στόμα τοῦ ὑψηλοῦ Πείνα!

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΕΛΛΑΔΑ" ΝΕΟΝ
ΕΛΛ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ